FİYATI:
(20 Turgut = 200 TL.)
KDV dahil
21 AĞUSTOS 1988 PAZAR
SAYI: 833

GIRGIR

KENDİ HALİNDE BİR MİZAH DERGİSİDİR

ZAGOR-T - CDEMİR

● **Kapaktaki konunun devamı...**

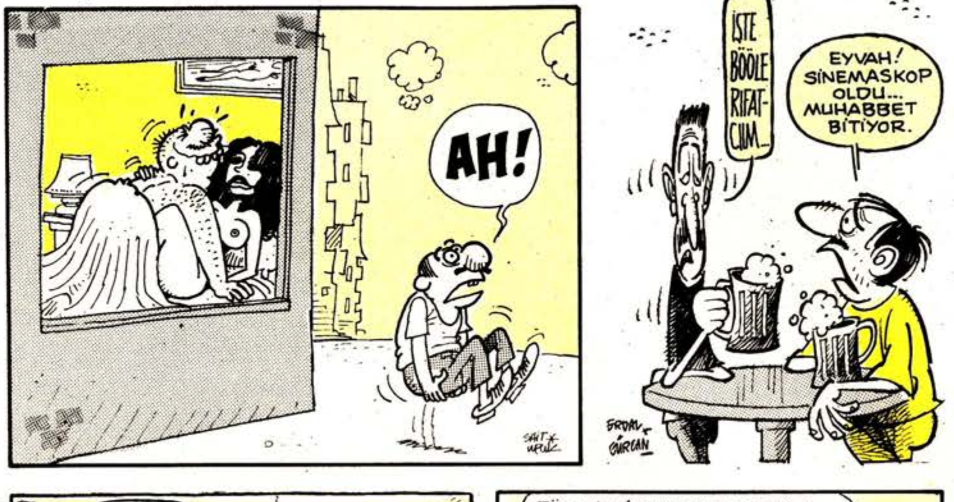

Gırgır on yedisine bastı!..

...Diye bir başlık attım yukarıya... Sonra da "Uyy anamlarrr..." diye bir nara attım. Aynı masanın başında tam 16 yıl... Yani 832 hafta... Ortalama 100 espriden 83 bin 200 espri... On tanesinden ancak birini beğenip yayınladığımıza göre 832 bin küsur espri... Onbinlerce karikatür ve çizgi roman karesi... Ve bir "Uyy anamlaaar.." daha...

Bütün bu işleri biz mi yapmışız diye şaşkın şaşkın arkadaşlara bakarken Orhan:

"—Oğuz abi, bu sandalyeleri çok entipüften yapıyorlar... Oturduğum sandalye yine kırıldı..." Dedi.

"—Bu kırılan kaçıncı sandalye?"

"—Altıncı

"—Sen de biraz kilo ver.." dedim.

Oysa, Orhan 65 kiloyu geçmez... 12 yılda 6 sandalye paralanmış altında... İlban'ın, Ergün'ün, Şevket'in, Latif'in, Gürcan'ın, Hasan'ın masalarında dirsek çukurları açılmış... Bıçak işlemez formikayı neredeyse dirsekleriyle delmişler... Serhat'ın, Aydın'ın, Ufuk'un, Zafer'in, Süleyman'ın genç gözlerinde sabahladıkları yüzlerce gecenin anısı olarak, profesyonel boksörler gibi mor halkalar oluşmuş. Daha sakalları çıkmadan Gırgır'a gelen Galip'in artık gece yarıları tüm yüzünü kıllar kaplıyor... Kurt adam oluyor.

★★★

Yan odalarda genç takımdan Tuncer, Mehmet, Murat, çifte Abdülkadirler, İbrahim ve Ahmet ilerde başlarına gelecekten habersiz aynı karikatürü dördüncü veya beşinci kez çizmeye çabalamaktalar. Yılmaz, Soner, Erdoğan, Servet, Erdal, Cenk yüzde doksanının çöp tenekesini boylayacağını bile bile espri bulmak için kulaklarından beyin akıtmadalar. Erhan ise hapisten çıktığına bin pişman...

★★★

İrfan Sayar, Manisa'da dükkan açıp canını kurtarmıştı ne güzel... Ama Gırgır mikrobunu kapmış bir kere... Şimdi her hafta Manisa'dan İstanbul'a gelip gidiyor... Sarkis ise okumaya gittiği Fransa'dan karikatür gönderiyor... Ama önce yine 50-60 espri taslağı yolluyor. Onların içinden seçtiğim 6-7 tanesini ben ona geri gönderiyorum... O da onları çizip tekrar postalıyor...

★★★

Behiç'e "Nasıl bu yıl lise bitiyor mu?" diye sordum. Yüzüme bir tuhaf baktı. "Lise biteli on yıl oldu... Arkadan da Akademi... Oğlum bile neredeyse üç yaşına basacak..."

"—Ay sen evlenmiş miydin?"

-Yoo çocuğum annesiz doğdu. Biliyorsun abi ben Meryem Baba'yım dedi.

★★★

Özden "Eskiden Bediş tipi bana çok yakın geliyordu. Ama, şimdi Dede'nin sevgili Mefharet Hanımı kendime daha yakın buluyorum... Neden acaba?" diye homurdanıyordu... Zaten Gülay, Ramize, Eda da bana ilk geldikleri yıllarda amca diyorlardı. Bugünlerde abi diyorlar...

★★★

Arada bir kendimi odamda Mehmet Polat'la İsmet'le, Uykusuz'la Tamer'le konuşurken yakalıyorum... Yokluklarına bir türlü alışamadık gitti... Atilla Atalay İsmet'in masasında hâlâ eğreti oturuyor... Sanki heran İsmet Çelik odanın kapısından giriverecekmiş gibi...

(Devamı 4. Sayfada)

■ Hergün onlarca kişinin öldüğü kazalarda, kamyonlar başı çekiyor..

GIRGIR

KENDİ HALİNDE BİR MİZAH DERGİSİDİR

■ ANAP, referandum öncesinde binlerce çocuğu beleşe sünnet ettirerek oy toplamaya çalışıyor.

■ Futbol ligi başladı...

■ Yusuf Özal "Enflasyon düştü" dedi...

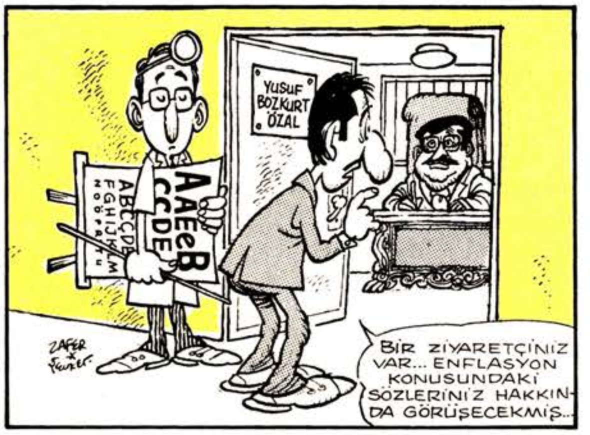

■ Türkiye'deki tarihi eserleri çalıp, tüyen tüyene...

(2. sayfadan Devam)

Gırgır on yedisine bastı!..

16 yıl önce bu Gırgır çıkmış da Türk basınında bakalım neler olmuş? 16 yıl önce hiç bir karikatürcü çalıştırmayan, ya da bir karikatüre arada bir lütfen yer veren gazetelerimizin Gırgır sonrası durumlarını şöyle bir düşündüm... Mizah köşeleri... ne köşesi?.. Mizah sayfaları ve bedava verdikleri mizah dergileriyle tepeden tırnağa donandılar... Mizah sayfası yapmayan gazete kalmamış. Gırgır'dan sonra yayınlanan mizah dergilerinin sayısını ben bile unuttum. On mu... Yirmi mi?.. Belki de daha fazla... Nasrettin Hoca'nın ülkesinde yaşayan Babıali patronları Gırgır'dan sonra birdenbire mizahı keşfetmişler. Eskiden dış kapıdan çevirdikleri çizerleri şimdi beşer onar baş üstünde çalıştırmaktalar...

* * *

Türkiye basın tarihinde bir mizah dergisi ilk kez biri hariç, bütün günlük gazeteleri sollamış. Bugün Hürriyet gazetesi dışındaki tüm gazetelerin satışı Gırgır'dan azdır. (Yalnız, İşletme Fakültesinin yaptığı araştırmaya göre Hürriyet'i ortalama 3 kişi Gırgır'ı 9 kişi okumaktadır. Hürriyet'in temmuz ayı satışı 580bin Gırgır'ın 390 bindir. Sanıyorum Gırgır, Türkiye'deki en çok okunan yayındır.

* * *

Yine Gırgır, Türkiye'de ilan ve reklam almadan çıkabilen tek büyük yayın organıdır. Okurunun gücüyle ayakta durur. Böylece, ne Vehbi Koç'a ne Sabancı'ya ne falan bankaya ne de fişmekan partiye eyvallahı vardır.

Gırgır bugüne kadar biri asker, dokuz iktidar görmüştür. Kimsenin yıllarca hık deyemediği zamanlar da bile muhalefet görevini yapmıştır. Tam sekiz iktidar, iktidardan inmiş. ama Gırgır hep iktidarda kalmış.Belki de biz yanlış yaptık yahu.Dergi çıkaracağımıza parti kursaymışız daha mı iyi olurmuş acaba?.. (Sizleri bilmem ama bizim için daha iyi olurdu. Daha az çalışırdık...)

* * *

Türkü yakmak, en yaygın halk sanatıdır. Anadolu halkı kendini üzen, kızdıran, sevindiren olaylara karşı sözünü söylemek için türkü yakar... Ama 16 yıldır karikatür çizer oldu. İşte Gırgır'da çıkan on bini aşkın okur karikatürü... Ama okurlar bunun on katından fazlasını çizip gönderdiler... (Ne yazık ki hepsini yayınlayamadım...) İşte daha tiyatro bile görmemiş illerde, ilçelerde pıtırak gibi açılan karikatür sergileri... İşte miting meydanlarındaki karikatürlü pankartlar... Artık karikatür sadece bir entellektüel sanatı değil,bir halk sanatı oldu. Kendini entellektüel çizerliğe ya da yazarlığa tayin etmiş bazı arkadaşların bu duruma fena halde canları sıkılıyor anlaşılan... Bazı ufarak teferek sanat dergilerindeki 16 yıllık yakınmalarından bu anlaşılıyor. Ama, Diyarbakır köylerinde karikatür çizilmesine çaresiz katlanacaklar. Her azınlık iktidarının bir dibi vardır. Üstelik bu öfkeler, sanat adınaysa kızacak yerde sevinmek gerekir. Çünkü, onbinlerin içinden süzülerek gelen karikatürcüler, bundan önceki gibi otuz bürokrat çocuğunun içinden ayakta kalabilmiş birkaç bizim kuşak karikatürcüsünden daha usta olacaktır.

İşte örneği meydanda... Avrupa'da açılan Gırgır sergilerinin gördüğü ilgiyi Avrupa'lı karikatürcüler kendi ülkelerinde göremiyor. Guardian, Newyork Times, Frankfurter Radchan, Le Soir gibi dünyanın birçok ünlü gazetesi Gırgır'dan karikatür alıp yayınlıyor.

Gırgır Amerikan, İngiliz, Alman, Belçika, İsveç, Hollanda, Yunanistan televizyon ve radyolarında boy gösteriyor. Ve sergi için teklif üstüne teklif alıyor... Yakında Avusturya'da yeni bir sergiye hazırlanıyor. Alman'lar, ülke çapında bir organizasyon gerçekleştiriyor. Gırgır'ın 1989 yılı tüm sergi programını kapatıyorlar ve Almanya'nın en az 10 büyük şehrinde Gırgır sergisini açmaya hazırlanıyorlar.

Bu sınırları aşan ilgi, işte bu onbinlerce okur içinden yetişen genç karikatürcüleredir.

* * *

Eğri oturalım, büğrü oturalım... Ama, doğru konuşalım... Tüm bunlar neyle oldu?.. Gırgır'la oldu... Ama, Gırgır neyle oldu?.. Okuruyla oldu... Şu anda benim dışımda tüm Gırgır çizerleri ve yazarları okurların içinden çat kapı çıkıp geldiler... Hâlâ da gelmeye devam ediyorlar... Ve her hafta Gırgır'ı çıkarıyorlar... Böylece dünyada başka örneği olmayan bir iş yapıyorlar.

* * *

On yedinci ortaklık yaşımız hepimize kutlu olsun.. (Muhlis Bey'e kutlu mutlu olmasın tabii...)

OĞUZ ARAL

Hasan Kaçan • Ergün Gündüz

ÖNCE CANAN (SONRA CAN)

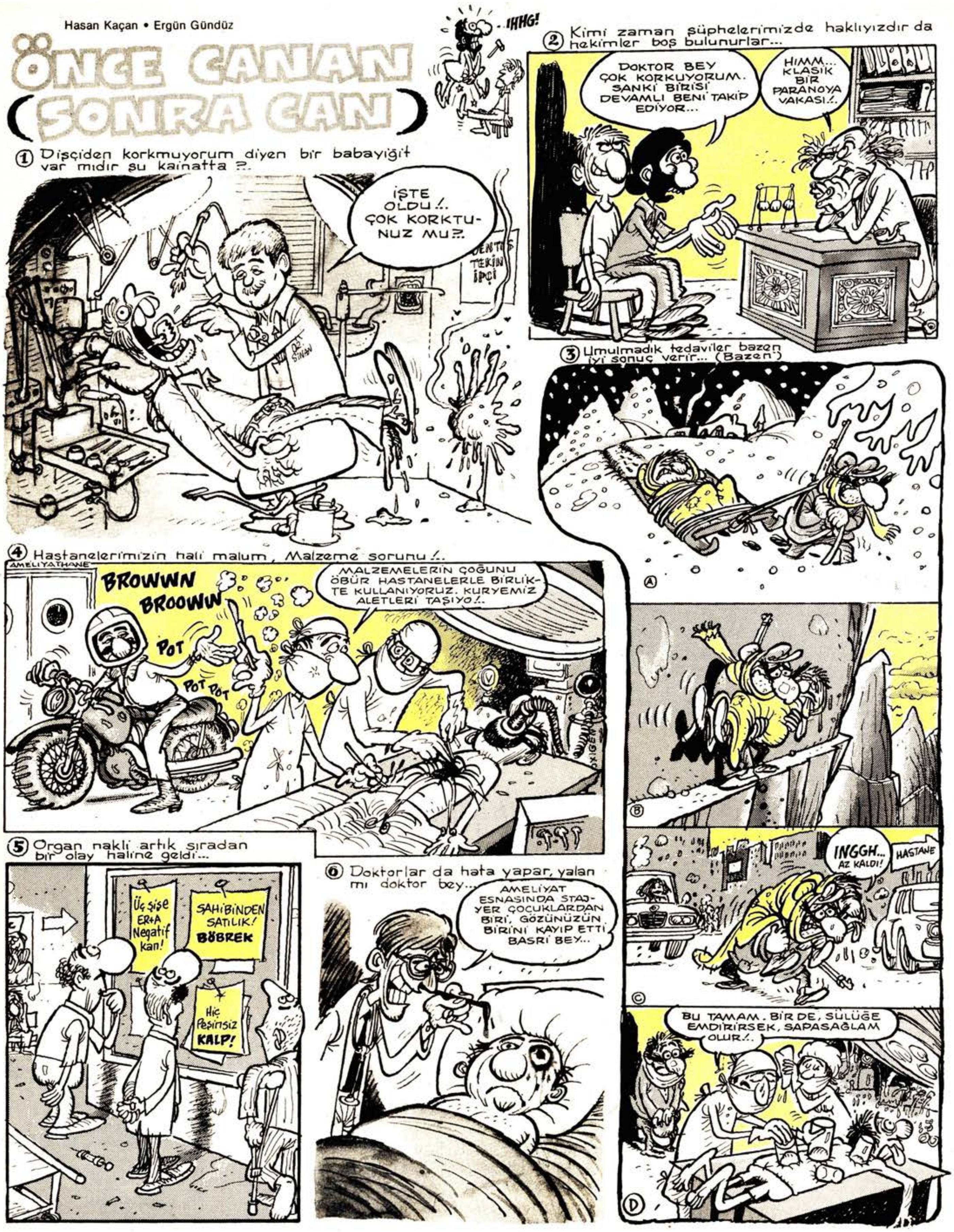

UTANMAZ ADAM

Yazan: OĞUZ ARAL
Çizenler: Oğuz Aral / Ergün Gündüz

Biraz da savaşalım...

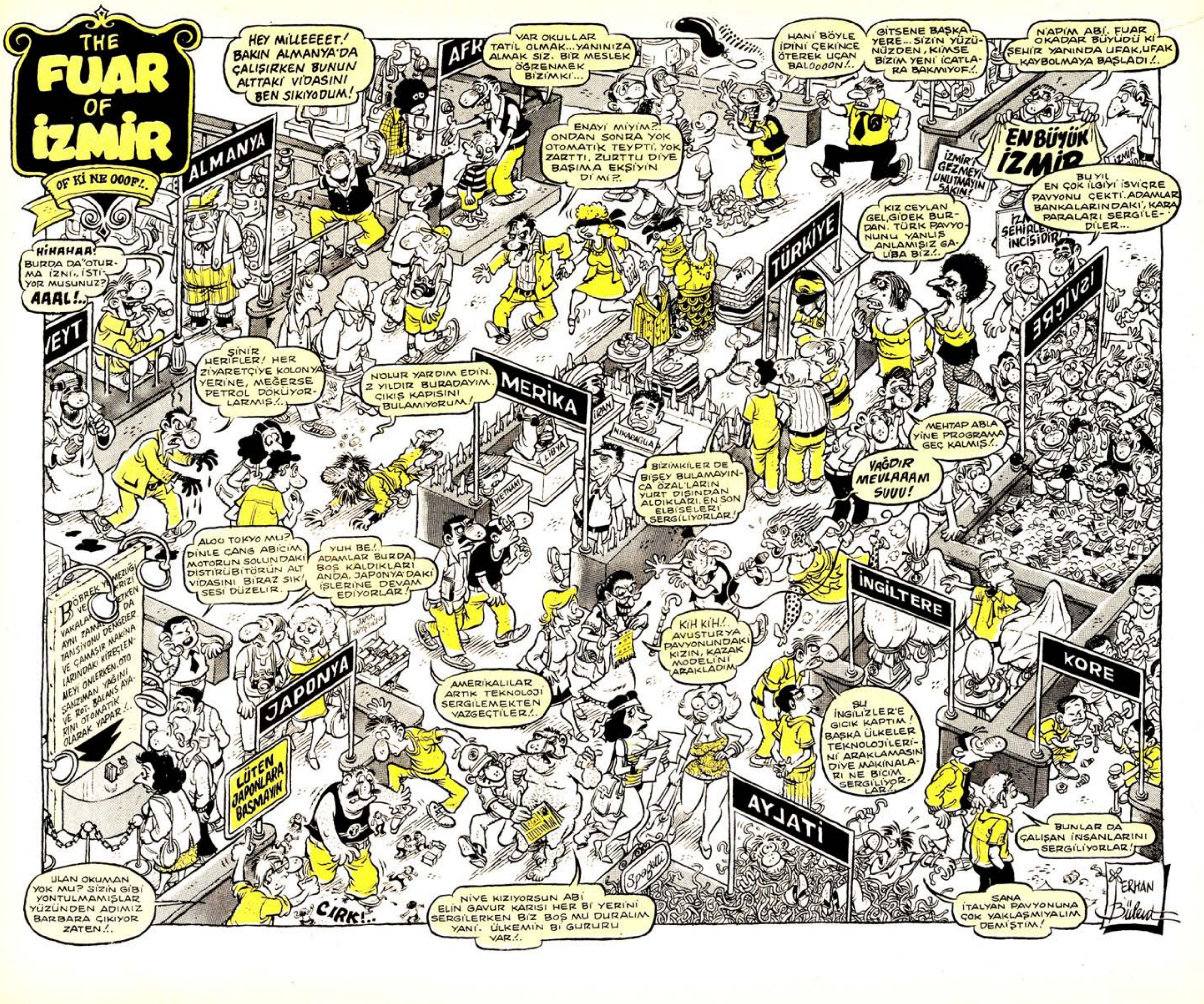
THE FUAR OF İZMİR
OF Kİ NE OOOF!..
HEY MİLLEEEET! BAKIN ALMANYA'DA ÇALIŞIRKEN BUNUN ALTTAKİ VİDASINI BEN SIKIYODUM!
VAR OKULLAR TATİL OLMAK... YANINIZA ALMAK SİZ. BİR MESLEK ÖĞRENMEK BİZİMKİ...
HANİ BÖYLE İPİNİ ÇEKİNCE ÖTEREK UÇAN BALOOOON!..
GİTSENE BAŞKA YERE... SİZİN YÜZÜNÜZDEN, KİMSE BİZİM YENİ İCATLARA BAKMIYOF!..
N'APIM ABİ. FUAR O KADAR BÜYÜDÜ Kİ ŞEHİR YANINDA UFAK, UFAK KAYBOLMAYA BAŞLADI!..
EN BÜYÜK İZMİR
İZMİR'İ GEZMEYİ UNUTMAYIN SAKIN!
BU YIL EN ÇOK İLGİYİ İSVİÇRE PAVYONU ÇEKTİ. ADAMLAR BANKALARINDAKİ, KARA PARALARI SERGİLEDİLER...
ALMANYA
AFR
ENAYİ MİYİM?.. ONDAN SONRA YOK OTOMATİK TEYPTİ, YOK ZARTTI, ZURTTU DİYE BAŞIMA EKŞİYİN Dİ Mİ?..
HİHAHAA! BURDA DA "OTURMA İZNİ" İSTİYOR MUSUNUZ? AAAL!..
KIZ CEYLAN GEL, GİDEK BURDAN. TÜRK PAVYONUNU YANLIŞ ANLAMIŞIZ GALİBA BİZ...
TÜRKİYE
İSVİÇRE
ŞİNİR HERİFLER! HER ZİYARETÇİYE KOLONYA YERİNE, MEĞERSE PETROL DÖKÜYORLARMIŞ!..
N'OLUR YARDIM EDİN. 2 YILDIR BURADAYIM. ÇIKIŞ KAPISINI BULAMIYORUM!
MERİKA
İRAN
NİKARAGUA
LİBYA
VİETNAM
MEHTAP ABLA YİNE PROGRAMA GEÇ KALMIŞ!..
YAĞDIR MEVLAAAM SUUU!
BİZİMKİLER DE BİŞEY BULAMAYINCA ÖZAL'LARIN YURT DIŞINDAN ALDIKLARI, EN SON ELBİSELERİ SERGİLİYORLAR!
ALOO TOKYO MU? DİNLE ÇANG ABİCİM. MOTORUN SOLUNDAKİ DİSTİRÜBİTÖRÜN ALT VİDASINI BİRAZ SIK! SESİ DÜZELİR.
YUH BE!.. ADAMLAR BURDA BOŞ KALDIKLARI ANDA, JAPONYA'DAKİ İŞLERİNE DEVAM EDİYORLAR!
BÖBREK Y... MEZLİĞİ VE ... KRİZİ ... ETKEN VAKALAR... DA AYNI ZAMA... TANSİYONU DENGELER VE ÇAMAŞIR MAKİNALARINDAKİ KİREÇLENMEYİ ÖNLERKEN, OTO ŞANZIMAN YAĞINI VE ROT-BALANS AYARINI OTOMATİK OLARAK YAPAR!..
JAPONYA
LÜTFEN JAPONLARA BASMAYIN
KİH KİH!.. AVUSTURYA PAVYONUNDAKİ KIZIN, KAZAK MODELİNİ ARAKLADIM.
İNGİLTERE
KORE
AMERİKALILAR ARTIK TEKNOLOJİ SERGİLEMEKTEN VAZGEÇTİLER!..
ŞU İNGİLİZLER'E GICIK KAPTIM! BAŞKA ÜLKELER TEKNOLOJİLERİNİ ARAKLAMASIN DİYE MAKİNALARI NE BİÇİM SERGİLİYORLAR!..
AYJATİ
BUNLAR DA ÇALIŞAN İNSANLARINI SERGİLİYORLAR!
ULAN OKUMAN YOK MU? SİZİN GİBİ YONTULMAMIŞLAR YÜZÜNDEN ADIMIZ BARBARA ÇIKIYOR ZATEN!..
CIRK!..
NİYE KIZIYORSUN ABİ. ELİN GAVUR KARISI HER Bİ YERİNİ SERGİLERKEN BİZ BOŞ MU DURALIM YANİ. ÜLKEMİN Bİ GURURU VAR!..
SANA İTALYAN PAVYONUNA ÇOK YAKLAŞMIYALIM DEMİŞTİM!
ERHAN Bülent

HAFTANIN Şakırdılukurdusu

Atilla Atalay

Bir Milyarder Düğünü

—Benim oğlümün düğününe beyle pasta yaraşır mı Ruşen? Bi kere pastanın tepesindeki damat biblosu gelin biblosundan gısa boylu... Dalyanlar kibin oğlümün pastanın tepesindeki şekerden heykeli, gelinin yanında güdük galmış..

—Pastanın neresi güdük Vecihi Bey? 35 katlı... Yapımı sırasında imar kanununa aykırı diye iki kere belediye mühürledi.. Ayrıca pastanın tepesindeki şekerden gelin-damat figürü aslına uygun diil tabi.. Oğlunuzun kısa gözükmesi normal.. Sembolik bişiy..

—Ben senfonik filen anlamam.. Benin yavrüm öyle beberuhi değil.. Şimdi, oğlümün pasta heykelinin boyunü uzatırım... Hıh.. Şööle gelin heykelinin gremasından birazcık aliim.. Yavrumun ayağına ek yapıyım.

—Vecihi Bey.. Lütfen pastayla oynamayın.. Şşşt.. Ama gelini bozdunuz ama.. Ben size bir üzüm tanesi verim, damadın şeker biblosunun altına koyun boyu uzasın.. Kremalarla oynamayın.

Heh şöyle... Pastanın bodrum gatlarından biraz grema daha vir bakıyim bana.. Damadı gelinin ayagına basiyör şeklinde yapayim.. Şimdi bi moka benzedi işte... Bana bak, gız tarafınlan gonuştun mu? Nikah şekeri işini halletmiş mi bizim dünür?

—Evet, davetliler salondan ayrılırken nikah şekeri yerine Alpullu Şeker Fabrikası'nın hisse senetleri dağıtılacak.. Sizin düğününüze de bu yakışırdı.. Yalnız pul işine PTT Genelmüdürü "Olmaz, dedi.

Ayıptır ulan.. Şu memlekete o gadara ihracat yapıp döviz neyin gazandırıyörüz, devletin yaptığına bak.. İngiltere'de Pirens Albırtlan Sarah evlenirkene "Özel gün anma pulu" çıkarılıyör.. Bizim düğün için PTT'den bir tenecik pul çıkarsinler istiyörüz "Cık" diyörler.. Biz bu bürokrasiynen hiç bir yere varamayiiz.

—Yine ne varsa özel sektörde var beyefendi.. Sayın Hasbi Menteşe Bey, ayı kadar bir çelenk göndermiş, içinden bahçıvan bile çıktı.. Kapıdan sığdıramadık, salonun camından kafasını soktuk.

—Az bile yapmış.. Ben onun oğlu evlenirkene aralıksız beş saat salonu çelenk yağmürüna duttum.. Çiçek heyelanı oldu. Kasap havası oyniyacak yer galmadı, çiçek yakıp darla açtık.. Pardon, dans pisti açtık. Sen ondan bana biraz daha grema vir bahiim.. Damadın arkasına gendi heykelimi de yapıcam.

* * *

—Bak şimdi dünürüm.. Yavrülarimizin bu mesut gecesinde birbirimizi yimiyelim.. Biz erkeg dara'ı olarak elimizden geleni yaptik.. Düğün herkeşinkinden daha möhdeşem öldu.. Sösyede bunu günlerce gonüşmazsa gel yüzüme dükür.

—Gonuşur tabi sevgili dünürüm Vecihi Bey.. "Gız darafının ne gadar rencide idildiği" dilden dile dolaşır. Erkek tarafının agrabaları benim gül kibi gızımın göğsüne, altınların, çırtartaların, dolar, mark, pankınotlarının, çeklerin arasina 20.000 lirelik bir bagnınot asmiş..

—Yere saçsa niyse, amma gızın göğsüne hakaret ider kibi yerli para dakılır mı? Derhal boşanma işlemlerine başlansin.

—Ne malum bizimkilerin daktığı? Belki sizin sülalenin densizliğidir, sevgili dünürüm.

—Hemmen ispat edebilirim sayın dünürüm. Bilindiği gibi düğünümüz dokuz gamera darafından fideoya alıniyördü.. Şimdi fideo taperecurder cihazimizi çalıştıralım.. Rewind dügmesine basip gasedi geri alıyörüz.. İşte gızıma o menfur suigastin yapıldığı an.. Kareyi dondurahm.. Gelinin göğsüne yerder aldığı 20.000 lirelik pankınotu dakan menhus eller erkek tarafının enişde gadrosunda görevli Arap Mustafa'ya ait..

—Naapalım.. Olmuş bi kere.. Siz gız darafı da düğünün içine ittiniz.. "En ünlü sanatkarı getirecez" dediniz galktınız, ayi oynattınız.

—Sonradan görme olduğunuz ne gadar da belli olüyor dünürüm.. O bikere ayi değil pandaydı.. Panda'nın nesli dükeniyor, gıymatlı nadide bir hayvan.. Taa Ameriga'dan getirttim.. Bu güne kadar sösyete düğünlerinde Sibel Can bile göbek atmiş olabilir. Ama asla bir panda oynamamiştir. Enişdeniz Arap Mustafa içip içip pandayı dudaklarından öptü.. Nadide hayvan gomaya girdi, serum virildi..

—Eyi ulan.. Boşansinler o zaman.. Benim dalyanlar kibi oğluma başga gız mı yok.. Senin kibi sonradan görme hanzonun gızını isteyende suç.. O gızı iki kere Evrope'da kürtaş ettirip, diktirdiniz zaten.

—Senin oglun da kokoinmen.. Herkeş biliyo.. Sen de hayali ihracatcı, döviz spekilatörü, devlet dolandırıcısının tekisin..

—Sensin spekitilatöş.. İpna..

MİZAH ÖYKÜSÜ

TURUMSU!..

Yücel Ziko

"Tamam ağbi iyi de... Onbeşbin lira çok be ağbii... Alt tarafı bi tur yapıcaz... Bir iki piknik, üç dört deniz, beş altı saat kalıp dönücez. Bunun neresi adam başı onbeşbin liradan, kırkbeş kişi altıyüzküsürbin lira?.. Yaksan yaksan yetmiş seksen bin liralık mazot yakarsın..."

Oldukça köpürmüştüm... Mahallecek modaya uyup otobüs kiralayarak tura gitmeye kalkışmıştık. Sağda solda adımbaşı tanımadığımız, bilmediğimiz organizasyonlara katılmak istemiyorduk. Bir keresinde **"Motorla adalar gezisi... Dans, müzik, çılgınca eğlence ve onbinlerce sürprizler"** adı altında bir tura katılmış, yirmibin lira yatırmış, tur günü geldiğinde tanımadığım otuz kişiyle birlikte, kendimizi ufacık bir motorlu teknede, batma tehlikesiyle burun buruna, adalara doğru sallana sallana gider bulmuştuk...

Kimse birbirini tanımıyordu. En fazla tanıyan birkaç ikili kişiler de korkudan titreyerek birbirlerine sarılmış, diğerleri de teknenin kenarına tutunmuş, tutunacak yer bulamayanlar da birbirlerinin kollarına bacaklarına kapışmış, denize düşmemek için gayret gösteriyorlardı. Teknenin üzerine çıkmış birisi de, bir eliyle bir kenara tutunmuş, öbür elinin işaret parmağını, gözümüze sokar gibi bize doğru uzatarak, **"Korkmayın... Birşey olmaz... Korkunun ecele faydası yok... Korkmakla vakit kaybedeceğinize eğlenin eğlenin."** diye bağırıyordu. Bu, organizatör olmalıydı. O'nun bütün organlarını eline verip, onu inorganizatör yapasım geldi. Biraz sonra bize doğru uzanan eli açısını genişletti. **"İşte adalar!.. Bakın bakın ne güzel adalar.. İşte bu adalar en güzel adalar... Size vadettiğim adalar bunlar... Onlara bol bol bakın. Bakmakla kalmayın iyice görün"** dedi. Büzüldüğüm yerden başımı kaldırıp adamın gösterdiği yere, hatta göstermediği, her yere baktım, görünürlerde ada mada yoktu. **"Kardeşim ben ada falan görmüyorum'** diye bağırdım. Ötekiler de beni desteklediler hep bir ağızdan; **"Evet, evet biz ada filan görmüyoruz.."** dediler. Tepedeki adam bize küfredercesine baktı. **"Allah, Allah!.. Nasıl görmezsiniz. Kör müsünüz? İşte karşınızda sıra sıra, dizi dizi adalar... Hatta şimdi en moda da, bunlar"** dedikten sonra dürbünü bize uzattı. Evet, dürbünle biraz daha net gibi görünüyordu şimdi. Tam ben bakarken organizatör bey azarlayarak dürbünü elimden aldı. **"Hadi kardeşim çabuk olun. Geç kaldık hemen dönmemiz lâzım. Öğleden sonra bi tur daha atıcam..."** dedi. Tekne geldiğimiz yöne burnunu çevirmiş, hızla yol almaya başlamıştı bile...

O turdan sonra bir daha tanımadığım insanların, bilmediğim turlarına katılmamaya yemin ettim. Tur salgını başlamıştı memlekette. Herkes bir yerlere tur düzenliyordu. Her adım başı bir turcu türemişti. Demek ki talep vardı, arz ediliyordu. Ve iyi de tutmuştu. Tur için aylar önce rezervasyon yaptıranlar, tur biletini bir başkasına satıp üç dört turu bedavaya getirenler bile vardı. **"Her mahalleye bir turcu"** zihniyetiyle gelişen bu organizasyon, gerçekleştirenlere büyük paralar kazandırıyordu. Kamyonetlerle, bisikletlerle hatta el arabalarıyla tur düzenleyen firmalara rastlamak mümkündü.

Biz ise, ticari değil de ziyari amaçla gezi yapmak istiyorduk. Düzenleyenler, biz mahalle sakinleri olacaktık. Ve maliyeti mümkün olduğu kadar asgariye indirip biz de dahil katılanlara ucuz, neşeli birkaç saat geçirecektik. Ancak, tuttuğumuz otobüsü istenen rakam mahallenin boyutlarını aşacak, hatta herkesin aylık ekonomik düzenini alt üst edecek nitelikteydi. O mahalle Perihan Abla'nın yaşadığı mahalle değildi ki... Onlar, tek bölümlük ucuz bir eğlence yaşamak istiyorlardı. Sıradan, kendi halinde, işçisiyle, emeklisiyle, Osmanlı kadını-Selçuklu kızıyla, yıllardır birbirini tanıyan, seven, sayan sıradan insanların yaşadığı bir ortadirek mahallesiydi. Bu tur fikri de kimden çıkmıştı? Kim demişti, **"Yahu biz yıllardır aynı mahallede otururuz, yıllardır birbirimizi tanırız, nerdeyse, yediklerimiz içtiklerimiz aynı lağım çukuruna gider, bir kere olsun toplanıp da bi yerlere gezmeye, eğlenmeye, piknik yapmaya gidemedik. Hadi, var mısın bir pazar otobüs kiralayıp şöyle, denizle yeşilin birleştiği, arasından derelerin geçtiği, kıyısında ağaçlıkların bulunduğu, altından şarıl şarıl artezyenlerin aktığı bi yerlere gidelim"** diye...

Sıkı bir pazarlıktan sonra onikibinbeşyüzer'e bağladık işi. Yalnız bir şartımız vardı. Madem ki otobüsün sahibi-şoförü bu işi para kazanmak için yapıyordu ve kazanıyordu, o halde gittiğimiz yerde o eğlenmeyecekti. Başına bir adam dikecektik, onun eğlendiğini, güldüğünü hatta hafif bir tebüssüm ettiğini dahil görse, derhal bize bildirecek, biz de hakettiği paradan bir miktarını kesecektik.

Bir akşam önce, katılan herkesten paralar toplanmış, program belirlenmiş, son küçük ayrıntılar tamamlanmıştı. Ertesi gün sabah erkenden yola çıkılacaktı. Zaten konuşarak geceyi bulmuştuk. Sabah erken nasıl kalkacaktık?..

Cama vuran ancak yedinci taştan sonra uyandım. Yedinci taş vurduğu anda kulağıma bağladığım çalar saat da çalmaya başlamıştı. Beni hangisinin uyandırdığını bilmiyorum. Kalktım, giyinip sokağa fırladım. Otobüs, merkezi toplanma yerine gelmiş, kapıları bağajları açmış, etrafta, kimi gözleri kapalı kimi yüzleri, mahmur, kimi de heyecanlı, erkekli kızlı, gençli ortayaşlılı mahalle sakinleri evlere bir giriyor bir çıkıyorlar, piknik tüplerini, ızgaraları, tavlaları, kilimleri, yiyecek içecek paketlerini bagaja yerleştiriyorlardı.

Öğle saatlerine doğru piknik yapacağımız yere geldik. Ancak, bu da kolay olmadı tabi. Önce, uygun bir yer bulmak için bir hayli arandık. Deniz uzak kalıyordu. Deniz kenarına gidiyorduk, kayalıklarda, güneşin altında piknik yapabilmek mümkün değilmiş gibi görünüyordu. Sanki yeşille mavi birbirine küsmüşlerdi.

Birkaç saat o sokakta, uygun bir yer aramak için dolaştıktan sonra ikiye bölünmeye karar verdik. Denize girmek isteyenleri otobüsümüz deniz kenarına bıraktı yalnızca piknik yapmak isteyenleri de otuz kilometre uzakta, sık ağaçlıkların oraya bir yere indirdi. Herkes birbirinin neler yaptığını merak ediyor, nasıl eğlendiğini sorup duruyordu birbirlerine. Kimse eğlenemiyor, eğleniyor gözüküyordu. Sıcakta fazla dolaşmaktan, bölünmekten sinirleri bozulmuş, herkes kös kös bir köşeye çekilmiş, kendi havasına dalıp gitmişti. Ben de mutsuzdum. Benim manita da, ailesiyle pikniği tercih etmişti. Oysa birlikte olabilsek ne güzel iş bağlayacaktık.

Turun sadece ve sadece hoşumuza giden tek tarafı yemek vakti gelince yemek yemek olmuştu. Eğlenirmiş gibi eğlendi herkes.

Toplanma vakti gelince, herkesi öncekinden daha bir telaş aldı. Pikniğe kalanlarla, denize gidenlerin ayrı ayrı isim listeleri tutulmadığı için kimin nereye gittiği belli değildi. Herkes bir başkasını arıyor, **"O denize gitti."**, **"Hayır demin buradaydı,birlikte voleybol oynadık, "Yok, yok, onu yüzerken görenler var"** diye birbirlerine soruyorlardı. Birkaç saat da öyle bekledik sinirler içinde. Hava iyice kararınca yola çıktılar...

Evet... Ben yola alışmadım, çıkamadım. Beni unuttular. Oysa ben, denizdeydim. Uzaktan uzağa tavladığım birine iş atıyordum o kadar. Kız kalkıp yürüyünce ben de peşinden gittim. Kız gitti ben gtitim, kız gitti ben gittim. Ve kız plajdan çıktı evine gitti, ben de geriye döndüm. Elbiselerimi, koyduğum yerde bulamadım. Çalınmıştı. Kayalıkların orada, bir oyukta kaldım o gece. Ertesi gün yerde, bulduğum bir kağıt parçasına bunları yazdım gönderdim... İnşallah yayınlanır da, bizimkiler gelir beni alır...

"Ben halâ Kefken'deyim... O, plajın sonunda, kayalıkların orda, en uçtaki büyük kayanın altında oyuktayım. Jandarmalar terörist diye vurmadan gelin beni alın ya da Kefken Belediyesi'nden defin kağıtlarımı isteyin...

Bitti-

AYŞE ŞİMŞİR (MERZİFON)
Kadın çizerken gösterdiğin ustalığı, erkek çizerken neden gösteremiyorsun anlamıyorum. Erkeğin çizgisi çok acemi olmuş. Çalış...OĞUZ ARAL

AŞK TRAFİĞİ

BEHİÇ PEK ve LATİF DEMİRCİ

Ve bir gün hepimizin hayatını kurtaracak...

yazıp-çizen: GALİP TEKİN

Ve bir gün hepimizin hayatını kurtaracak...

Dünyanın en ileri zekalı gerisi

Purut: ZİHNİ SİNİK

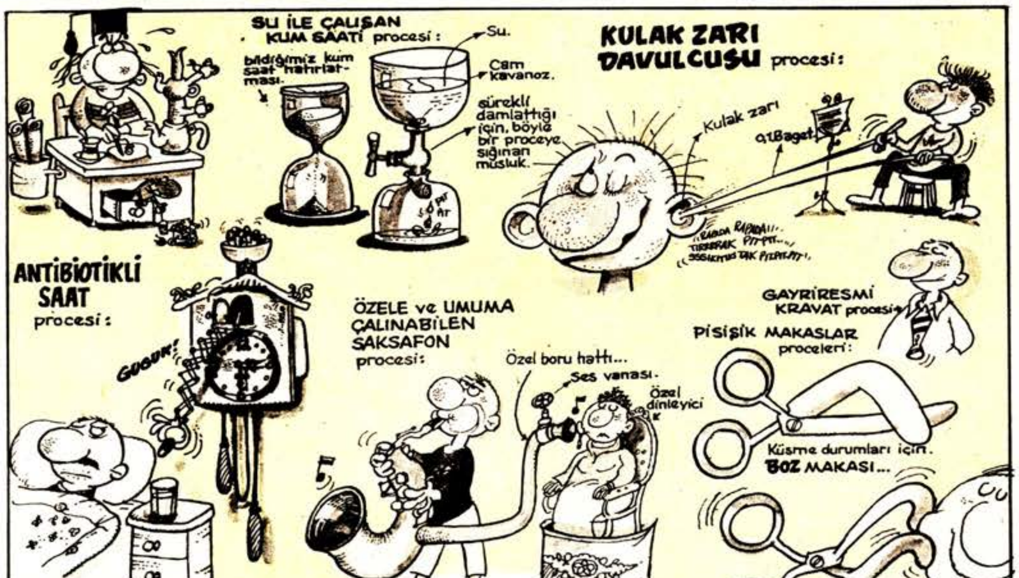

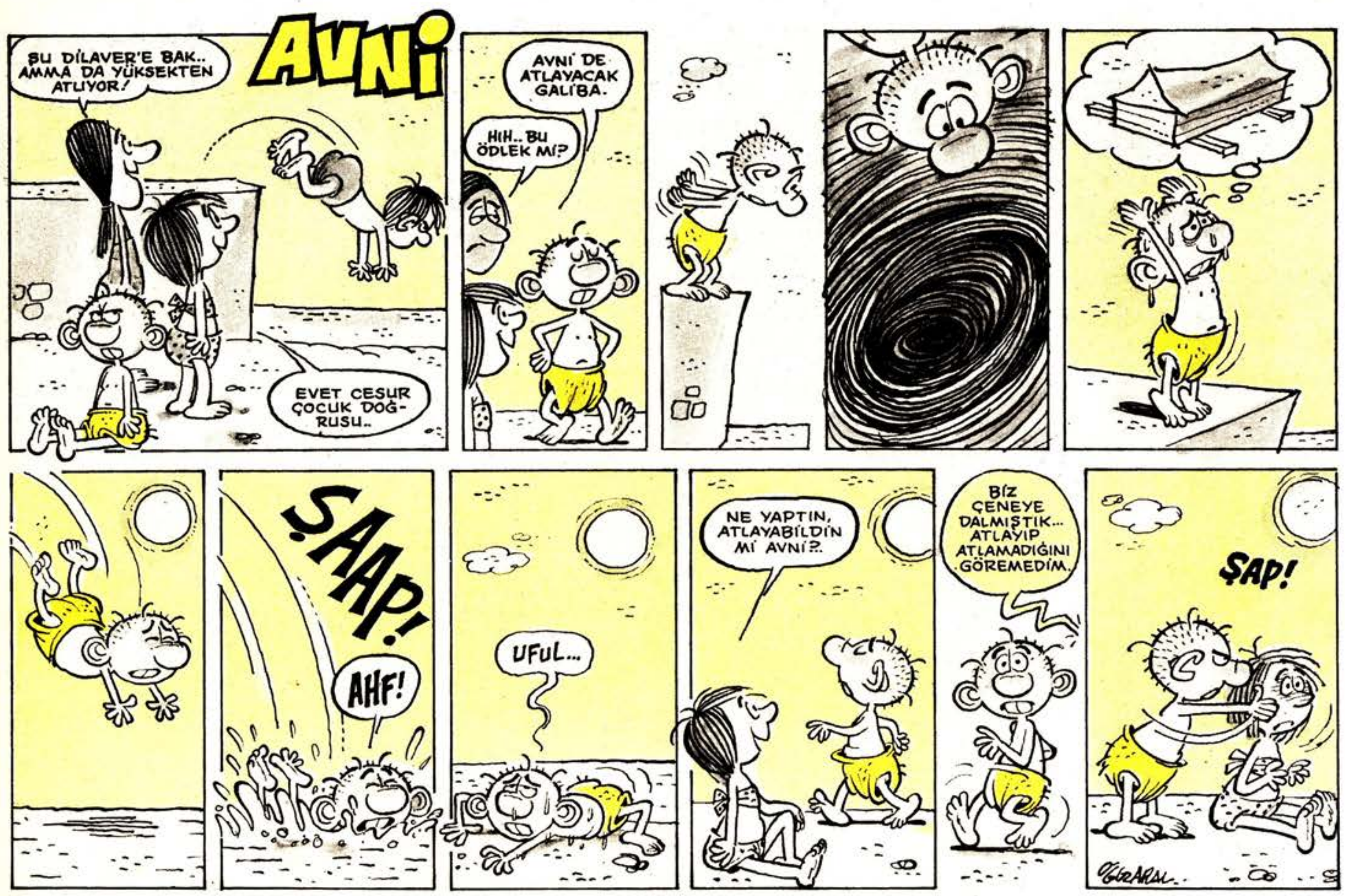

Serhat Gürpınar

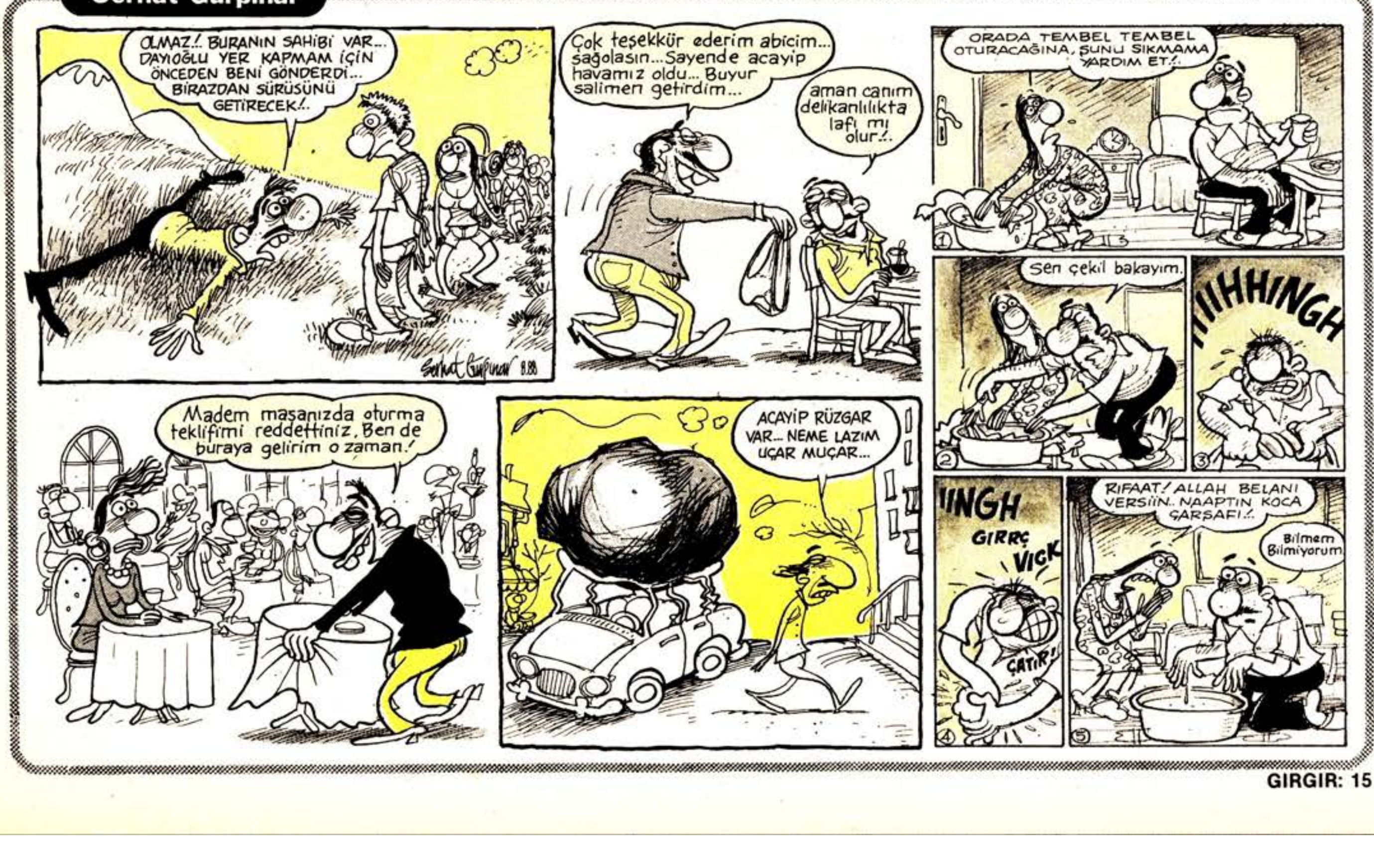

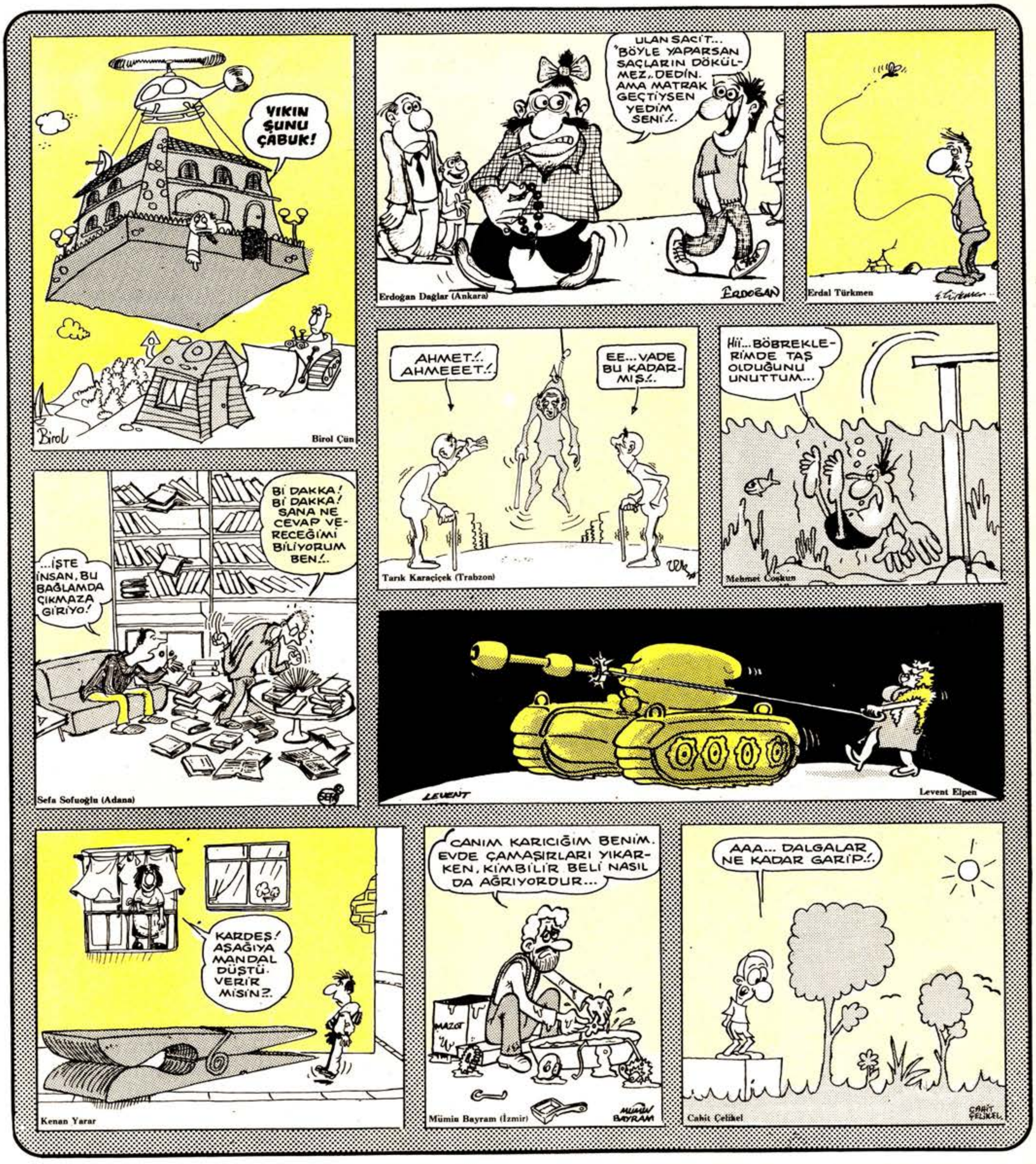

GIRGIR
YIL: 17
SAYI: 833
21 AĞUSTOS 1988 PAZAR

İLBAS İleri Basın-Yayın Endüstrisi A.Ş. Adına Sahibi: **ÇİĞDEM SİMAVİ**
Mizah Yönetmeni: **OĞUZ ARAL**
Genel Müdür: **KEMAL KINACI**
Sorumlu Yazıişleri Müdürü: **MUAMMER BARUTÇU**
Müessese Müdürü: **BERKAN KILIÇ**

Basıldığı yer: İlyay A.Ş. Tesisleri
Yönetim Yeri: Alayköşkü Caddesi
Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 522 37 88

POSTA KOD NO: 34410

KIBRIS: 300 TL. İNGİLTERE:50 p. AMERİKA:1$ HOLLANDA:2 F. FRANSA:7FF. İSVEÇ:6.25 KRON